

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: J. V.
nar. X
bytem X

zastoupen JUDr. Mgr. Slavomírem Hrinkem, advokátem
sídlem Jičínská 2348/10, 130 00 Praha 3 – Vinohrady

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2022, č. j. MD-31609/2022-160/3,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Prahy, odboru dopravněsprávních činností (správní orgán prvního stupně) ze dne 11. 8. 2022, č. j.: MHMP 1466789/2022.

2. Správní orgán prvního stupně rozhodoval v obnoveném řízení o tom, zda se žalobci vrací pozbyté řidičské oprávnění. Řidičské oprávnění se mu nevrací, protože žalobce složil zkoušku z odborné způsobilosti v rozporu se zákonem, jelikož mu během ní radil zkušební komisař. To vyplývá z kamerového záznamu pořízeného Policií ČR při odhalování trestné činnosti zkušebních komisařů.

II. Řízení předcházející podané žalobě a napadená rozhodnutí

3. Původně správní orgán prvního stupně rozhodl o žalobcově žádosti ze dne 14. 8. 2020 o vrácení řidičského oprávnění, že se žalobci vrací řidičské oprávnění skupin AM, B1, B pozbyté v důsledku dosažení 12 bodů (rozhodnutí ze dne 18. 8. 2020, č. j. MHMP 1270619/2020).
4. Následně však ve věci vyšlo najevo, že žalobcův doklad o odborné způsobilosti, který žalobce doložil ke své žádosti, byl získán v rozporu se zákonem (dokladem je záznam o zkouškách z odborné způsobilosti konaných dne 13. 8. 2020 u Městského úřadu Varnsdorf). O tom, že žalobce mohl získat doklad odborné způsobilosti v rozporu se zákonem, se správní orgán prvního stupně dozvěděl z podnětu Krajského ředitelství police Ústeckého kraje, územního odboru Děčín, oddělení hospodářské kriminality, č. j. KRPU-81861-663/ČJ-2021-040281, který správnímu orgánu prvního stupně poskytl kamerový záznam zachycující průběh žalobcovy zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích. Tento záznam pořídila policie při odhalování trestné činnosti zkušebních komisařů, kteří při zkouškách zkoušeným radili a pod jejichž dohledem žalobce zkoušku prováděl.
5. Na základě podnětu policie a podkladů od ní získaných rozhodl správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím ze dne 9. 6. 2022, č. j. MHMP 1049569/2022, že z moci úřední obnovuje řízení o vrácení řidičského oprávnění. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a rozhodnutí o obnově řízení potvrdil (rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2022, č. j. MD- 24680/2022-160/3).
6. Po obnově řízení rozhodoval správní orgán prvního stupně v řízení obnoveném. Svým rozhodnutím ze dne 11. 8. 2022, č. j.: MHMP 1466789/2022, rozhodl následovně:
 - 1) žalobci se nevrací řidičské oprávnění skupin AM, B1, B, neboť žalobce ke své žádosti nedoložil v souladu s § 123d odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu, platný doklad o přezkoušení z odborné způsobilosti, žalobce totiž získal odbornou způsobilost v rozporu se zákonem;
 - 2) ruší se původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o vrácení řidičského oprávnění (viz bod 3 výše);
 - 3) účinky tohoto rozhodnutí nastávají ode dne 19. 8. 2020.
7. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
8. Ve svém rozhodnutí žalovaný považoval kamerový záznam a podnět policie za důkazní prostředky poskytující dostatečné důkazy ke zjištění skutkového stavu a nepovažoval za důvodné doplňovat dokazování. Z podnětu policie plyne, že kamerový záznam byl získán v souladu s právními předpisy. Kamerový záznam pořízený pro účely trestního řízení je

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

možné použít pouze v případě úmyslných přestupků či jiného úmyslného protiprávního jednání, kterým je právě projednávané úmyslné podvádění u zkoušky (při tomto závěru vycházel žalovaný z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. 7 Tdo 865/2020). Dále žalovaný odkázal na § 8d odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, podle něhož je možné zveřejnit informace o trestním řízení v nezbytném rozsahu, pokud to odůvodňuje veřejný zájem. V nyní projednávané věci k žádnému takovému zveřejnění nedošlo, avšak dané informace byly použity jako důkazy ve správním řízení, které je neveřejné, tudíž nemohlo dojít k žádnému výraznému zásahu do osobnostních práv odvolatele. Jestliže zákon umožňuje zveřejnění informací ve veřejném zájmu, je nepochybně možné je použít i jako důkazní prostředky ve správním řízení. V tomto případě převážil veřejný zájem na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, neboť je výrazným veřejným zájmem, aby se na pozemních komunikacích pohybovaly jako řidiči motorových vozidel pouze osoby řádně odborně způsobilé. Použití kamerového záznamu jako důkazního prostředku rovněž projde testem proporcionality, neboť použití záznamu umožňuje dosažení sledovaného cíle, kterým je zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Zároveň se jedná o nejšetrnější opatření, které bylo možné učinit, tj. záznam nebyl zveřejněn ve sdělovacích prostředcích, byl použit pouze v neveřejném správním řízení. Nad žalobcovým právem na ochranu soukromí převáží zájem na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to navíc za situace, kdy žalobce pozbyl řidičské oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, tedy v důsledku opakovaného a častého porušování dopravních předpisů.

9. Za důvodnou nepovažoval žalovaný odvolací námitku, že ze stanoviska Okresního státního zastupitelství v Děčíně, č. j. 1 ZT 363/2020 – 663, vyplývá, že kamerový záznam získaný v trestním řízení je nepoužitelný jako důkazní prostředek ve správním řízení. Žalobce podle žalovaného pouze vytrhuje z kontextu věty stanoviska, které podporují jeho chybný právní názor. Ve stanovisku se totiž uvádí, že „o použitelnosti každého jednotlivého důkazu pro potřeby správního řízení rozhoduje správní orgán, který řízení vede“. Správní orgán prvního stupně v tomto případě rozhodl, že záznam je přípustným důkazním prostředkem. Navíc správní orgány nejsou vázány právním názorem dozorcujícího státního zástupce.
10. Podobným případem jako žalobcovým se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 80/2014 – 40, v němž dospěl k závěru, že kamerový záznam zachycující průběh zkoušky je ve správním řízení přípustný důkazní prostředek a že překážkou tomu není § 158d odst. 10 trestního řádu, protože ten upravuje použití záznamu v jiné trestní věci, nikoliv ve správním řízení.
11. Důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí nebylo ani to, že správní orgán prvního stupně nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí dne 25. 5. 2022 a poté se k nim písemně vyjádřil dne 27. 5. 2022 (tj. před vydáním rozhodnutí o obnově řízení ze dne 9. 6. 2022, viz bod 5 výše), po tomto datu již správní spis nebyl doplněn, a proto nemohl být porušen § 36 odst. 3 s. ř.

III. Žaloba

12. Výhrady žalobce proti napadenému rozhodnutí lze rozdělit do čtyř žalobních bodů.
13. V prvním z nich žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

14. Konkrétně neprovedl důkaz výsledkem žalobce. Z odůvodnění správních rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu a na základě jaké právní úvahy návrhu na provedení výsledku žalobce nevyhověly. Dále se správní orgány nevypořádaly s nejasnostmi vyplývajícími z kamerového záznamu. Z provedeního dokazování nevyplývá, že žalobce nevykonal zkoušku samostatně. Správní orgán sice tvrdí, že komisař přistoupil v průběhu testu k žalobci a něco mu ukazoval, už se ale nezabýval otázkou, zda žalobce na tato gesta jakkoliv reagoval či zda měnil již zadané odpovědi. Ze záznamu navíc žalobce není ztotožnitelný. Rovněž správní orgán prvního stupně neprovedl důkaz pravomocným rozhodnutím o vině zkušební komisaře, který ve vztahu k žalobci porušil zákon.
15. Podle argumentace uvedené ve druhém žalobním bodě se správní orgán nevypořádal s návrhem žalobce na provedení důkazu jeho výpovědi, čímž porušil žalobcovo právo na spravedlivý proces.
16. Ve třetím žalobním bodě žalobce upozorňuje, že prvostupňové rozhodnutí je založeno na nelegálním důkazu. Kamerový záznam pořízený podle § 158d odst. 2 trestního může být podle odst. 10 téhož ustanovení použit výhradně pro dané trestní řízení nebo pro jiné trestní řízení o úmyslném trestném činu, případně pokud s tím souhlasí osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno.
17. Policejní orgán nebyl oprávněn vydat kamerový záznam pro účely správního řízení. Kamerový záznam je nepoužitelný pro jakékoliv jiné řízení s výjimkou uvedenou v odst. 10. Žalobce se dotázal dozorcího státního zástupce, za jakých okolností byl tento záznam pořízen a následně předán do správního řízení. Státní zástupce odpověděl, že policejní orgán pochybil, když správnímu orgánu předal kamerový záznam, neboť si měl před předáním posoudit předběžnou otázku, zda je tento záznam použitelný ve správním řízení. Pokud by tuto otázku posoudil, zjistil by, že skutečnosti zjištěné sledováním podle § 158d trestního řádu jsou podle odst. 10 použitelné pouze pro jiné trestní řízení o úmyslném trestném činu, případně pokud s tím souhlasí osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno. Správní orgány měly řádně posoudit proporcionalitu při použití kamerového záznamu jako důkazního prostředku, to však neučinily. Žalovaný pouze konstatuje, že použití záznamu je ve veřejném zájmu, aniž by se blíže zabýval ochranou osobnosti žalobce a aniž by prokázal, že žalobce ohrožoval bezpečnost provozu v období po vrácení řidičského oprávnění.
18. Správní orgán se dopouští nepřípustné analogie, jestliže dovozuje z rozsudku NS ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. 7 Tdo 865/2020, že kamerový záznam je použitelný ve správním řízení o úmyslném přestupku nebo jiném úmyslném protiprávním jednání. Žalovaný nepřípustně staví správní řízení na roveň řízení trestnímu. Navíc správní orgány nijak neuvedly, z čeho plyne, že žalobcovo jednání je úmyslné, tento závěr nepodporuje ani provedené dokazování.
19. Nepřípadná je i argumentace žalovaného § 8a až 8d trestního řádu, které upravují poskytování informací o trestním řízení. Ustanovení § 8d odst. 1 upravuje možné zveřejnění informací v trestním řízení, nikoliv ve správním.
20. Podle čtvrtého žalobního bodu neumožnil správní orgán prvního stupně žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 s. ř. Tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolacím řízení, ale žalovaný se s ní nevypořádal. V důsledku porušení tohoto žalobcova práva žalobce nevěděl, že bude vydáno rozhodnutí, nemohl se seznámit s podklady, vyjádřit se k nim ani navrhnout další důkazy.

21. Žalobce tak navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

22. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce nenavrhoval provedení důkazu svou svědeckou výpovědí. Nadto správní orgány disponovaly výpovědí žalobce z trestního řízení.
23. Žalobce byl seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, proto nebyl důvod ho znovu vyrozumívat.
24. Otázkou použití kamerového záznamu pořízeného v trestním řízení jako důkazního prostředku ve správním řízení se NSS zabýval ve skutkově velmi podobném rozsudku 4. 2. 2015, č. j. 3 As 80/2014–40, kde aproboval použití tohoto důkazního prostředku a jako nedůvodnou odmítl argumentaci § 158d odst. 10 trestního řádu. Rovněž Městský soud v Praze dospěl k závěru, že získané důkazní prostředky jsou přípustné (viz jeho rozsudek ze dne 24. 11. 2022, č. j. 11 A 33/2022–38).
25. Ke kvalitě a obsahu kamerového záznamu se žalovaný vyjádřil již v napadeném rozhodnutí a souhlasil se závěry správního orgánu prvního stupně, proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
26. Závěrem žalovaný dodal, že nesouhlas žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí nezpůsobuje nepřezkoumatelnost.
27. Soud by měl žalobu zamítnout.
28. Žalobce ve své replice upozornil, že důkaz videozáznamem nebyl ve správním řízení proveden. Pokud tento důkaz proveden byl, měl o tom být žalobce vyrozuměn a měl právo se tohoto úkonu účastnit. O tomto úkonu měl rovněž být sepsán protokol podle § 18 s. ř.
29. Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že důvodem pro neprovedení výsledku žalobce je, že by případné odchylky ve výpovědi od výpovědi provedené v trestním řízení snížily věrohodnost výpovědi. Neprovedení výsledku zkracuje žalobce na jeho právu na řádné prověření věci a vyjádření se. Žalobcova svědecká výpověď v trestním řízení se týkala jiné věci, než byla předmětem správního řízení (trestního stíhání zkušebního komisaře), a proto nelze tuto výpověď považovat za vyjádření žalobce ve správním řízení.
30. Ve správním řízení je třeba dbát práv účastníků a umožnit jim seznámit se s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 s. ř., i když spis není doplňován. Žalobce měl být vyrozuměn, že jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí a že bude rozhodnutí vydáno.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas a soud ani neprováděl dokazování podle § 77 odst. 1 s. ř. s. Žalobce sice k žalobě přiložil několik příloh, které mají prokazovat tvrzení v žalobě, tyto dokumenty jsou však buď součástí správního spisu (napadené rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí a stanovisko státního zastupitelství), kterým soud nedokazuje, případně jde o pracovní smlouvu žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kterou žalobce prokazoval svá tvrzení pouze pro účely návrhu na vydání předběžného opatření. Ve věci samé neměl tento důkazní prostředek význam.

32. Žaloba není důvodná.

V.1. Kamerový záznam jakožto důkazní prostředek ve správním řízení

33. Na úvod právního posouzení se soud věnuje třetímu žalobnímu bodu, který se týká údajně nezákonně získaného kamerového záznamu, protože tento důkazní prostředek je stěžejním zdrojem zjištění ve správním řízení, na němž stojí napadená rozhodnutí.
34. Žalobce v tomto žalobním bodě namítá, že kamerový záznam pořízený v trestním řízení nemůže být ve správním řízení použit podle § 158d odst. 10 trestního řádu. Navíc měly správní orgány posoudit, zda je použití záznamu přiměřené vůči žalobcovu právu na ochranu osobnosti.
35. Tato žalobní námitka není důvodná.
36. Pořízení a použití kamerového záznamu jako důkazního prostředku v trestním řízení je upraveno v § 158d trestního řádu. Podle jeho odst. 10 v jiné trestní věci, než je ta, v níž bylo sledování provedeno, lze záznam pořízený při sledování a připojený protokol použít jako důkaz jen tehdy, je-li i v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno.
37. Již jen z textu citovaného ustanovení plyne, že toto ustanovení upravuje použití záznamu jako důkazního prostředku pouze v jiné trestní věci, nikoliv ve správním řízení. Věcná působnost této právní normy je tedy jiná, než tvrdí žalobce, a nelze z ní odvozovat nepoužitelnost kamerového záznamu ve správním řízení. K tomuto závěru dospěl NSS v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 80/2014 – 40, na který odkazoval žalovaný i v napadeném rozhodnutí. V tomto rozsudku NSS konkrétně uvedl: „*Argumentace ustanovením § 158d odst. 10 trestního řádu není případná, neboť právní norma v tomto ustanovení obsažená se vztahuje na jiná trestní stíhání, nikoli na řízení správní.*“
38. Trestní řád v § 158d odst. 10 tak nestanoví, že záznam pořízený podle § 158d odst. 2 trestního řádu je nepoužitelný ve správním řízení. To nestanoví ani žádné jiné ustanovení. Ostatně přípustnost použití takto získaného záznamu ze zkušební místnosti na Městském úřadu Varnsdorf při podvádění zkoušek způsobilosti ve správním řízení o vrácení řidičského oprávnění již aproboval Městský soud v Praze v několika svých rozsudcích (např. rozsudek ze dne 24. 10. 2023, č. j. 14 A 65/2022-38, rozsudek ze dne 24. 11. 2022, č. j. 11 A 33/2022-38, nebo rozsudek ze dne 28. 11. 2023, č. j. 9 A 55/2022-55).
39. Ve správním řízení lze podle § 51 s. ř. k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Důkazním prostředkem tedy může být cokoli (včetně kamerového záznamu), je-li tento důkazní prostředek získán v souladu s právními předpisy. Z podnětu policie, který je obsahem správního spisu, plyne, že záznam byl pořízen v souladu s trestním řádem – na základě písemného povolení státního zástupce podle § 158d odst. 2 trestního řádu. Žalobce ostatně ani netvrdí, že by záznam nebyl pořízen v souladu se zákonem, pouze že neměl být použit ve správním řízení. Nesoulad pořízení záznamu se zákonem nevyplývá ani ze stanoviska Okresního státního zastupitelství v Děčíně, č. j. 1 ZT 363/2020 – 663, které odpovídá na přímý žalobcův dotaz ohledně tohoto kamerového záznamu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

40. V tomto stanovisku zmiňuje státní zástupce, že správní orgány jsou povinny posoudit přiměřenost použití tohoto kamerového záznamu jako důkazního prostředku ve správním řízení. Tuto námitku vznesl i sám žalobce, který navíc tvrdil, že se správní orgány otázkou přiměřenosti nezabývaly. V tom však žalobce nemá pravdu, neboť otázkou proporcionality se žalovaný zabýval v úvodním odstavci strany 4 napadeného rozhodnutí, dokonce výslovně označil své úvahy za „*test proportionality*“. S žalovaným lze souhlasit, že použití kamerového záznamu jako důkazního prostředku v tomto řízení projde testem proporcionality. Ten se skládá ze tří kritérií – vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti. V tomto konkrétním případě se mezi sebou střetl zájem na ochraně žalobcova práva na ochranu soukromí s veřejným zájmem na zajištění odborné způsobilosti účastníků silničního provozu, tj. aby se na pozemních komunikacích pohybovaly jako řidiči motorových vozidel pouze osoby řádně odborně způsobilé.
41. Kritérium vhodnosti odpovídá na otázku, zda je opatření omezující jeden z chráněných zájmů schopno dosáhnout ochrany jiného zájmu. Použití kamerového záznamu jako důkazního prostředku umožňuje zjistit, zda žalobce získal zkoušku odborné způsobilosti v souladu se zákonem, tedy zda žalobce splnil zákonné podmínky pro vrácení řidičského oprávnění, a tím chrání provoz na pozemních komunikacích před účastníky provozu, kteří tuto požadovanou způsobilost nesplňují. Použití kamerového záznamu jako důkazního prostředku v tomto správním řízení proto projde kritériem vhodnosti.
42. Dalším kritériem je kritérium potřebnosti, které odpovídá na otázku, zda lze ochranu upřednostněného zájmu zajistit jiným, šetrnějším opatřením, které zasáhne do omezovaného zájmu v menší míře. Zjistit, zda žalobce vykonal zkoušku odborné způsobilosti v souladu se zákonem, nelze v tomto případě jiným způsobem než právě kamerovým záznamem. Z podnětu policie plyne, že většina osob, která složila testy stejným způsobem jako žalobce, při výsledku nepřiznává, že by jim při testu radil zkušební komisař. To při výsledku nepřiznal ani sám žalobce. Zjištění této skutečnosti je tak možné pouze kamerovým záznamem. Použití kamerového záznamu jako důkazního prostředku v tomto správním řízení proto splňuje kritérium potřebnosti.
43. Ve finálním kritériu přiměřenosti se blíže zvažují zájmy stojící v kolizi. V tomto případě bylo žalobcovo právo na ochranu osobnosti zasaženo minimálně. Záznam zachycuje žalobce při skládání zkoušky u počítače v místnosti městského úřadu, nikoliv při soukromé činnosti. Rovněž tento záznam není nikde zveřejněn, byl použit v neveřejném správním řízení a byl užit pouze pro účely tohoto správního řízení. Zásah do soukromí žalobce je tudíž nepatrný a lze ho ospravedlnit legitimním zájmem na dodržování zákonnosti zkoušek odborné způsobilosti, jejichž prostřednictvím se zajišťuje bezpečnosti silničního provozu. Je třeba navíc poznamenat, že žalobce původně pozbyl řidičské oprávnění na základě dosažení 12 bodů, tedy za opakované a závažné porušování zákona, je u něj proto zvýšený zájem na tom, aby zkoušku odborné způsobilosti složil řádně a prokázal, že je schopen vrátit se do silničního provozu a neporušovat v něm právní předpisy. Navíc sám žalobce v žalobě tvrdí, že na záznamu není ani rozpoznatelný. Pokud si žalobce stojí za pravdivostí tohoto tvrzení, tato snížená rozpoznatelnost by ještě umenšovala zásah do žalobcova soukromí. Kritérium přiměřenosti je proto rovněž splněno. Narušením žalobcova práva na ochranu osobnosti se zabýval i žalovaný (viz poslední odstavec na straně 3 napadeného rozhodnutí), není proto pravda, že by žalovaný opomněl zohlednit toto žalobcovo právo, jak namítal žalobce.
44. V rámci tohoto žalobního bodu dále žalobce namítá, že ačkoliv správní orgány dospěly k závěru, že žalobce jednal úmyslně, nijak tuto úvahu neodůvodnily ani ji nepodložily

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

důkazy. Tato dílčí námitka však rovněž není důvodná. Jestliže správní orgány dospěly k závěru, že žalobce porušil zákon tím, že si nechal radit při skládání zkoušky od zkušebního komisaře, je těžko myslitelné, že by toto jednání šlo provést jinak než úmyslně (jak správně uvádí žalovaný v předposledním odstavci na straně 3 napadeného rozhodnutí). Tento závěr nemusí být podepřen žádnou hlubší úvahou ani dokazováním.

45. Soud uzavírá, že správní orgány byly oprávněny použít kamerový záznam jako důkazní prostředek ve správním řízení. Překážkou pro tento postup není ani trestní řád, ani tvrzená nepřiměřenost.
46. V replice žalobce dále poukázal na to, že důkaz videozáznamem nebyl ve správním řízení proveden. Pokud byl, měl o tom být žalobce vyrozuměn a měl právo se tohoto úkonu účastnit. O tomto úkonu měl rovněž být sepsán protokol podle § 18 s. ř.
47. Soud se touto námitkou nebude zabývat, protože tato námitka je nepřipustným rozšířením žaloby o další žalobní bod až po uplynutí lhůty pro podání žaloby [viz § 72 odst. 2 věta druhá s. ř. s.: „rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (žalobce – pozn. soudu) jen ve lhůtě pro podání žaloby“]. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 18. 10. 2022, tento žalobní bod však žalobce uplatnil až v replice dne 2. 5. 2023. V žalobě samotné žalobce nebrojil proti procesnímu postupu při provádění důkazů, pouze proti přípustnosti důkazních prostředků, nedostatečnému zjištění skutkového stavu, opomenutí návrhu na doplnění dokazování a nevyrozumění žalobce o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, proto nelze tuto další námitku považovat za rozšíření včas uplatněného žalobního bodu.

V.2. Dostatečné zjištění skutkového stavu a opomenuté důkazy

48. Dále soud obrací svou pozornost na první a druhý žalobní bod, které se oba týkají zjišťování skutkového stavu. Podle prvního žalobního bodu složeného ze tří dílčích námitek: 1) správní orgán prvního stupně nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti. Konkrétně neprovedl důkaz výsledkem žalobce a ani nevysvětlil, proč tak učinil. Kromě toho 2) z kamerového záznamu neplyne, že by žalobce nesložil test samostatně, žalobce na záznamu ani není ztotožnitelný. A konečně 3) správní orgány neprovedly důkaz pravomocným rozhodnutím o vině zkušebního komisaře, který se dopustil protiprávního jednání ve vztahu k žalobci. Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce porušení práva na spravedlivý proces, protože se správní orgány nevypořádaly s jeho návrhem na provedení důkazu jeho výpovědí.
49. Soud se nejprve zabývá otázkou, zda správní orgány učinily z kamerového záznamu dostatečná skutková zjištění, která vedou k závěru, že žalobce nesložil test samostatně, protože tato námitka je stěžejní a na jejím posouzení je částečně závislé posouzení ostatních námitek.
50. Námitku, že se správní orgány nezabývaly jednáním žalobce a že z kamerového záznamu nevyplývá, že by žalobce nesložil test samostatně, vznesl žalobce již ve správním řízení (viz bod 6. žalobcovy odvolání). Žalovaný na tuto námitku v napadeném rozhodnutí reagoval tak, že „[s]právní orgán I. stupně se velmi podrobně zabýval obsahem videozáznamu (...), přičemž odvolací správní orgán se s tímto hodnocením plně ztotožňuje, a proto na něho pouze odkazuje (...), tudíž ani tuto námitku neshledal důvodnou.“ Správní orgán prvního stupně se obsahem videozáznamu zabýval na str. 3 svého rozhodnutí, kde uvedl, že žalobce sedí u počítače v prostřední lavici blíže k oknu, v průběhu testu k němu přistupuje zkušební komisař, ukazuje na horní část žalobcovy obrazovky a začne žalobci kontrolovat test, což je zřejmé

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

z pohybu pravé ruky zkušebního komisaře, kterou ukazuje posun na další otázku. Ukazování správných odpovědí je zřetelné v několika momentech, kdy zkušební komisař ohne pravou ruku v loktu a drží ji ve vodorovné poloze, aniž by naznačil posun na další otázku. Následně komisař od žalobce odstupuje a po krátké chvíli žalobce ukončuje test.

51. Z popsaného je zřejmé, že žalobci lze dát za pravdu, že správní orgány nepopsaly, zda žalobce na gesta zkušebního komisaře jakkoliv reagoval. Z kamerového záznamu, který je součástí správního spisu, však plyne, že zkušební komisař přistupuje k žalobci v čase 9:10:05, poté žalobci rukou ukazuje na žalobcovu obrazovku, ukazuje rovněž na posun na další otázku a v několika momentech ukazuje žalobci správné odpovědi s rukou ohnutou v loktu. Kromě toho je z videozáznamu zřejmé, že na žalobce i promlouval. Zkušební komisař odstupuje od žalobce až v čase 9:12:12, strávil tak u žalobce více než 2 minuty. Z těchto skutečností podle soudu plyne, že zkušební komisař žalobci radil a žalobce jeho rad využil. Žalobce nepřichází s žádnou alternativou skutkového stavu, která by vysvětlovala jinak než závěrem o podvodu, proč strávil zkušební komisař u žalobce v průběhu testu více než 2 minuty a co mu během tohoto času rukou naznačoval a na co na obrazovce ukazoval.
52. Nelze přisvědčit ani žalobcově námitce, že žalobce není na záznamu ztotožnitelný. Z napadených rozhodnutí sice nevyplývá, že je na videozáznamu zachycen skutečně žalobce, žalobce však tuto skutečnost ve správním řízení nenamítal, a proto se správní orgány touto námitkou nemusely zabývat. Ze správního spisu však plyne, že je na záznamu zachycen skutečně žalobce. Během svého výsledku provedeného v rámci trestního řízení žalobce jakožto svědek uvedl, že v průběhu zkoušky „*seděl zhruba uprostřed učebny*“ (viz str. 5 protokolu o výsledku svědka ze dne 9. 11. 2021). Tomu odpovídá i kamerový záznam, na němž v čase 8:53:16 zkušební komisař stojící mezi dveřmi zvolá: „*V. P.*“, následně do místnosti vchází muž v červeném tričku s telefonem u ucha a v čase 8:53:52 usedá k počítači v prostřední řadě na místo blíže k oknu. Totožnost žalobce je tak na pořízeném videozáznamu nepochybná.
53. Soud proto považuje skutkový stav za řádně zjištěný. Proto nepovažuje za důvodné ani námitky týkající se neprovedení dokazování (neprovedení důkazu výsledkem žalobce a pravomocným rozhodnutím o vině zkušebního komisaře), kvůli němuž podle žalobce nebyl řádně zjištěn skutkový stav.
54. Ačkoliv žalobce namítá, že ve správním řízení navrhoval provést důkaz svou výpovědí, ze správního spisu neplyne, že by tento návrh učinil (návrh na provedení svého výsledku učinil pouze v předcházejícím řízení o obnově, viz protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 25. 5. 2022). Stejně tak žalobce ani nenavrhoval provést dokazování rozhodnutím o vině zkušebního komisaře. Ačkoliv správní orgán prvního stupně porušil žalobcovo právo podle § 36 odst. 3 s. ř. a neumožnil mu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (viz blíže část V.3. odůvodnění níže), neučinil žalobce tyto návrhy na doplnění dokazování ani v odvolání. Provedení dokazování těmito důkazními prostředky by však na věci nemohlo nic změnit, neboť z kamerového záznamu plyne, že zkušební komisař žalobci radil. Žalobce kromě toho ani konkrétně netvrdí, co by měly správní orgány z rozhodnutí o komisařově vině či z žalobcova výsledku zjistit. Žalobce se ve vztahu k takto zjištěnému skutkovému stavu již vícekrát vyjadřoval (např. v původním správním řízení o obnově nebo i v odvolání v nyní přezkoumávaném správním řízení), nikde však kromě obecných tvrzení o tom, že nepodváděl, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by byly způsobilé zpochybnit skutečnosti vyplývající z kamerového záznamu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

55. Rovněž není pravdivé žalobcovo tvrzení, že se správní orgány nezabývaly tím, proč neprovedly důkaz žalobcovou výpovědí. V úvodním odstavci na straně 3 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný uvedl, že klíčovými důkazy v řízení jsou videozáznam a podnět od policie, které poskytují dostatečné množství informací pro náležité zjištění skutkového stavu, za takové situace podle žalovaného není pochybením, pokud nejsou provedeny další důkazy. Žalovaný se tak zabýval otázkou provedení dalších důkazů a nepovažoval za důvodné provádět další dokazování.
56. Jak soud právě vysvětlil, s tímto závěrem správního orgánu se ztotožňuje. Správní orgány obecně nejsou povinny provést další důkaz, pokud určité tvrzení, jehož ověření nebo vyvrácení má z důkazu vyplývat, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno (nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01).

V.3. Nevyrozumění žalobce o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu

57. Ve čtvrtém žalobním bodě namítal žalobce porušení svého práva podle § 36 odst. 3 s. ř., jelikož ho správní orgán prvního stupně nevyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolacím řízení, ale žalovaný se s ní nevypořádal. Podle žalovaného nebyl důvod žalobce vyrozumívát, protože byl žalobce seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí již z předchozího správního řízení o obnově.
58. Podle soudu žalobce nemá pravdu v tom, že by se žalovaný s touto námitkou nevypořádal. Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že právo podle § 36 odst. 3 s. ř. porušeno nebylo, protože se žalobce seznámil s podklady pro rozhodnutí v řízení o obnově a poté už správní spis nebyl doplňován.
59. Žalovaný se tak sice vypořádal s touto námitkou, avšak podle soudu nesprávně. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí zakotvené v § 36 odst. 3 s. ř. je jedním ze stěžejních práv účastníka správního řízení. I když správní orgány vycházely v obnoveném řízení ze stejných podkladů jako v řízení o obnově, měl být žalobce vyrozuměn o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Smyslem práva podle § 36 odst. 3 s. ř. je umožnit účastníku poté, co bylo ukončeno shromažďování podkladů rozhodnutí, tedy před vydáním rozhodnutí ve věci, vyjádřit se k těmto podkladům a vznést své výhrady a učinit procesní návrhy, aby rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze skutkového stavu zjištěného bez důvodných pochybností (rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS). Nelze vyloučit, že by žalobce navrhl provést další dokazování nebo se jinak vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Žalobcovo právo podle § 36 odst. 3 s. ř. tak bylo porušeno.
60. Jiná je otázka, zda měla tato procesní vada vliv na zákonnost, popř. správnost napadeného rozhodnutí. Obecně vada řízení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud by byl výrok rozhodnutí stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo (např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 22 Ca 473/2000, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001–51, publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS). Ostatně toto pravidlo je od 1. 1. 2024 zakotveno i v § 75 odst. 3 s. ř. s. Již před tím ho obsahoval § 89 odst. 2 s. ř., podle něhož se v odvolacím správním řízení nepřihlíží k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost.

61. Ze správního spisu plyne, že správní orgán prvního stupně žalobce vyrozuměl o jeho právu podle § 36 odst. 3 v řízení o obnově (viz vyrozumění ze dne 29. 4. 2022). Řízení o obnově i řízení obnovené vycházely z totožných podkladů a z totožného skutkového stavu. Žalobce na toto vyrozumění reagoval a navrhoval doplnění dokazování. Žalobce tak byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí i v řízení obnoveném. Jak soud již výše zmínil, žalobce netvrdí, jaké konkrétní změny by mohl do řízení přinést, pokud by mu bylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v obnoveném řízení. Podle soudu by odstranění této procesní vady nijak nemohlo zvrátit výsledek správního řízení, procesní vada tedy neměla vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Soud závěrem shrnuje, že neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
63. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že kamerový záznam pořízený Policí ČR při odhalování trestné činnosti zkušebních komisařů podle § 158d odst. 2 trestního řádu je přípustným důkazním prostředkem ve správním řízení. Překážkou tomu není § 158d odst. 10 trestního řádu, protože ten upravuje použití záznamu v jiné trestní věci, nikoliv ve správním řízení. Použití kamerového záznamu jako důkazního prostředku nelze ani shledat nepřiměřeným zásahem do žalobcova práva na ochranu osobnosti, protože se tímto důkazním prostředkem prokazuje, zda žalobce získal zkoušku odborné způsobilosti v souladu se zákonem, tedy zda žalobce splnil zákonné podmínky pro vrácení řidičského oprávnění, a tím je chráněn provoz na pozemních komunikacích před účastníky provozu, kteří tuto požadovanou způsobilost nesplňují.
64. Dále soud považuje skutkový stav za řádně zjištěný. Z kamerového záznamu plyne, že zkušební komisař stál u žalobce v době provádění zkoušky více než 2 minuty a naznačoval mu na monitoru správné odpovědi. Žalobce nepřišel v průběhu správního řízení o obnově, správního řízení obnoveného ani v průběhu soudního řízení správního s žádnou uvěřitelnou skutkovou verzí, která by jinak než závěrem o podvodu vysvětlovala, proč strávil zkušební komisař u žalobce tolik času a co žalobci ukazoval na monitoru. Jelikož z provedeného dokazování jednoznačně plyne, že žalobce nevykonal zkoušku samostatně, nebylo důvodné provádět další dokazování.
65. Ačkoliv soud shledal procesní pochybení v postupu správního orgánu prvního stupně, který nevyrozuměl žalobce o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, neměla tato vada vliv na zákonnost, popř. správnost napadených rozhodnutí.
66. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. srpna 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.